

Arrest

nr. 134 296 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 30 september 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BENKHELIFA loco advocaat M. VAN DEN BROECK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker vraagt voor de derde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 53 844 van 23 december 2010 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat hij beschikt over een redelijk vestigingsalternatief in Kabul.

2.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.2.1. De Raad stelt bij arrest nr. 53 844 van 23 december 2010 de ongeloofwaardigheid vast van verzoekers asielrelaas. In zijn derde en huidige asielaanvraag beperkt verzoeker zich grotendeels ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van zijn eerste aanvraag, legt hij bijkomende verklaringen af en verwijst naar de slechte veiligheidssituatie in Maidan Wardak, zijn provincie van herkomst. Verzoeker brengt geen nieuwe documenten bij.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring dat zijn ouders, twee broers en zijn zus eveneens Afghanistan hebben verlaten vanwege de problemen die zijn familie zou hebben met M.Z., kadert binnen de problematiek die hij in zijn eerste asielaanvraag naar voren bracht, zodat deze niet vermogen aan het kracht van gewijsde van 's Raads arrest nr. nr. 53 844 van 23 december 2010 te tornen.

Wat betreft de verwijzing van verzoekers advocate op het einde van het gehoor voor Het Commissariaat-generaal naar de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 ter ondersteuning van zijn asielaanvraag stelt de bestreden beslissing het volgende: "Wat uw vrees voor gedwongen rekrutering betreft, moet er echter worden vastgesteld dat in de UNHCR Guidelines uitdrukkelijk wordt gesteld dat het risico op gedwongen rekrutering afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een risico op gedwongen rekrutering loopt en dat een verwijzing naar de loutere mogelijkheid op gedwongen rekrutering niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Vastgesteld dient te worden dat u in het kader van uw eerste twee asielaanvragen noch tijdens uw derde en huidige asielaanvraag ooit de vrees voor rekrutering aanhaalde. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat de loutere verwijzing door uw advocate naar deze richtlijn allerminst een persoonlijk risico op vervolging omwille van het behoren tot een van de in de UNHCR Eligibility Guidelines beschreven risicogroepen aantoonst."

Verzoeker onderstreept in zijn verzoekschrift dat hij een man is en wijst op zijn jonge leeftijd en zijn Hazara origine, doch de Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoeker de leeftijd heeft om gerekruteerd te worden, niet volstaat om hem de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, aangezien een individueel onderzoek zich opdringt waarbij de voorgehouden vrees in concreto dient te worden aangetoond. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel, i.e. "jongens en mannen die in de leeftijd zijn om gedwongen gerekruteerd te worden en te strijden", volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Het komt derhalve aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren. In casu dient echter vastgesteld te worden dat verzoeker zelf in het kader van zijn eerste twee asielaanvragen noch tijdens zijn derde en huidige asielaanvraag ooit de vrees voor rekrutering aanhaalde. De ernst van verzoekers vrees in dit verband wordt hierdoor op wezenlijke wijze ondermijnd.

In zoverre verzoeker nog meent dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is daar het duidelijk is dat, gelet op de Guidelines van het UNHCR, Hazara mannen wel degelijk een verhoogd risico lopen gerekruteerd te worden om mee te doen aan de acties van de taliban, en dat er spanningen bestaan tussen Hazara en Kuchis, wijst de Raad er op dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land of regio van herkomst en rapporten die de situatie bespreken om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging

dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn ongeloofwaardig asielrelaas, in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh, stelt de Raad vast dat dit arrest geen betrekking heeft op verzoeker daar het in dit arrest gaat over neergelegde documenten die afkomstig zijn van een gezaghebbende organisatie, hetgeen in casu geenszins het geval is vermits verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen documenten bijbrengt.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 53 844 van 23 december 2010 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

2.2.3. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

2.2.4. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "binnenlands gewapend conflict" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, waarvan de commissaris-generaal bij zijn nota met opmerkingen actualisaties voegt, zijnde de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict" d.d. 25 juni 2014, de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" d.d. 25 juni 2014, en de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West Afghanistan" d.d. 25 juni 2014, blijkt dat er actueel voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De verwijzing naar het ANSO rapport van het eerste kwartaal van 2013 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het ANSO rapport betreft immers de situatie in Afghanistan tijdens de eerst drie maanden van 2013 terwijl de informatie waarop de commissaris-generaal zich steunt betrekking heeft op de periode tussen januari en september 2013. Bovendien schetst het ANSO rapport slechts een algemeen beeld van de veiligheidssituatie in Afghanistan zonder specifieke informatie te verschaffen over de situatie in het district Behsud van de provincie Wardak. Bijgevolg is het rapport niet van aard om de informatie van de commissaris-generaal die specifiek de situatie in de provincie Wardak betreft te weerleggen en de conclusie van commissaris-generaal wat dit betreft te wijzigen.

Waar verzoeker opwerpt dat men in de bestreden beslissing vergeet te onderzoeken of hij veilig in het district Beshud kan geraken en verwijst naar informatie (<http://www.theaustralian.com>) aangaande de Kabul-Beshud Highway, stelt de Raad vast dat uit de informatie gevoegd bij de nota met opmerkingen van verweerder blijkt dat verzoeker vanuit Kabul wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst beschikt, in casu via de veilige districten Paghman (provincie Kabul) en Shurkhi Parsa (provincie

Parwan). Verweerder stelt bovendien terecht vast dat het district Hise Awal Behsud, (provincie Wardak) ook bereikbaar is via de luchthaven van Mazar-i Sharif, provincie Balkh en de provincies Samangan en

Bamyan (zie kaarten in bijlage). Te dezen dient te worden verwezen naar de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidssituatie: Beschrijving van het conflict" d.d. 25/06/2014 (blz. 49) waaruit ook blijkt dat de internationale luchthaven van Kabul op regelmatige wijze wordt bediend door burgerluchtvaartmaatschappijen en dat er van daaruit dagelijks binnenlandse vluchten met bestemmingen als Mazar-i Sharif vertrekken.

De verwijzing in het verzoekschrift naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State van respectievelijk december 2011 en juli 2011, is te dezen niet dienstig. Deze rechtspraak is niet alleen gedateerd en bijgevolg geenszins actueel, er dient ook benadrukt te worden dat de door verzoeker geciteerde rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

Wat betreft de verwijzing in het verzoekschrift naar een beleidsnota van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers d.d. 11 oktober 2010 waarin opgenomen werd dat heel de provincie van Wardak gevaarlijk was voor burgers in 2010, merkt de Raad op dat deze nota gedateerd is en aldus geenszins de actuele informatie vervat in het administratief dossier en toegevoegd aan de nota met opmerkingen die dateert van 2013 en 2014 ontkracht.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat noch in de provincies Wardak, Balkh, Samangan en Bamyan een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet voordoet en dat verzoeker vanuit Kabul of Mazar-i Sharif wel degelijk over een veilige reisweg naar zijn regio van herkomst, het district Hise Awal Behsud van de provincie Wardak beschikt.

3. Het voorgaande volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 september 2014, vraagt verzoekende partij zich af op welke wijze de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat de veiligheidssituatie in Wardak geen probleem stelt voor terugkerende asielzoekers, aangezien in de Cedoca-nota met geen woord wordt gerept over een verbetering van deze veiligheidssituatie in vergelijking met eerdere nota's op grond waarvan werd geoordeeld dat de veiligheidssituatie in Wardak problematisch was en subsidiaire bescherming werd toegekend aan asielzoekers afkomstig uit Wardak. Verzoekende partij vervolgt dat in de bestreden beslissing ook niet wordt gesproken over een reëel risico, aangezien het jaarlijks geweld in overweging wordt genomen wat niet hetzelfde is als willekeurig geweld. Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. De Raad wijst er op dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van zijn beslissing gesteund heeft op de regionale analyses van de veiligheidssituatie door CEDOCA, waarvan verwerende partij bij haar nota van 18 juli 2014 actualisaties voegt (zijnde de COI Focus Afghanistan "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict*" d.d. 25 juni 2014, de COI Focus Afghanistan "*Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" d.d. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan "*Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel II: Noord- en West Afghanistan*" d.d. 25 juni 2014). Uit deze grondige analyses blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt en het conflict hier veel minder ernstig woedt dan in de rest van de provincie. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen, is niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. De commissaris-generaal beschikt te dezen over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsud van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de regio van verzoekende partij aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij legt geen (andersluidende) informatie bij die voorgaande analyses in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS